

A három szereplő közül nézzük meg, melyik áll hozzánk a legközelebb:

a „*tékozló fiatalabbik fiú*”, aki kitörne a családból, ahol ő csak a kisebbik lehet? Akinek van bátorsága új útra lépni?

A szöveg sarkít, hiszen a példa a farizeusoknak szól. A fiú megpróbál egyedül boldogulni, még ha a boldogság kétes formáival is.

az *Atya*, aki szinte biztos, hogy nehéz szívvel, de engedi menni?

Lehet, hogy érzi a sorsát, mégis engedi. Nem szól arról az írás, hogy lebeszelné, tartóztatná, hanem engedi. az *idősebb fiú*, aki marad? Ki tudja, milyen gondolatokkal veszi tudomásul a helyzetet?

Az biztos, hogy mostantól egyedül maradt a feladatokra.

Utóbb kiderül, hogy ő is szeretne boldogulni, szórakozni, de nincs bátorsága, hogy ezt kimondja. Csak később, mikor visszatér a testvére. Talán irigykedik is rá.

Az idő múlásával a kisebbik fiú megtanulja a leckét: az *Atya* házában más értékek szerint megy az élet. Rájön, hogy ott mindenkinek jut a jóból. Talán megérti azt is, hogy mit hibázott, mit adott fel. Az biztos, hogy nem könnyűszívvel, de hazaindul. Az ínség segít neki, hogy bocsánatot kérjen. A gögös ember nehezen kér bocsánatot. De addigra a fiú már nem gögös, hanem egy megalázott ember. És oda tud állni az apja elé, hogy bocsánatot kérjen.

Az *Atya* keserősége, szomorúsága fia miatt az évek alatt csak gyúlt. De amikor meglátja, nem harag, hanem öröm tölti el.

Az idősebb testvérben is a felhalmozódott irigység, keserűség mondatja a szavakat. De végre kiszakad belőle! Az *Atya* pedig szeretettel eltelve biztosítja arról, hogy minden az övé volt, és most is és bármikor joga van a boldogságra.

Ki vagyok én: a lázadó, de később bocsánatot kérő kisebbik testvér?

Vagy a másik életét irigyelő, a biztos úton járó, kötelességtudó, de nem szívből cselekvő idősebb testvér?

Vagy az *Atya*, aki mindkét fiát egyformán szereti?

Leginkább a három szereplő együtt él bennünk, és csak rajtam múlik, mikor melyik van előtérben!

Csire László, Székesfehérvár